

ארכיון העולם הזה

שרצתה לצאת. היה צריך רק גירוי. הפי גיעה העמוקה הזאת היתה הגירוי.

● גם הגר (בתם המאומצת של גילה וינקל'ה) לא הכירה את הוריה. ביצד התייחסה לחשיפי תך בסיפור דומה בסרט, בהציגה, בספר?

אני מייחסת הרבה גם לסקרנות של הגר. כשהיתה קטנה, תמיד ביקשה שאי ספר לה סיפורים מהילדות. תמיד סיפרתי לה סיפורים מצחיקים, איך היה לי קול של בן, כמה הייתי שובבה. חשבתי שצריכה להיות לה ילדות מאושרת.

באחד הימים שאלה: "או מה, אמא, הכל היה אצלך כליכך שמח?" קראתי להגר קטעים, תוך כדי כתיב

עודד קוטלר (עם מיכל שדות)

הוא פגע באדם שבי. אדם שהיה אהובי במשך שנותייסו

נה מיקצועית, מבחינה אישית — הכל היה רע. מהרגע שהפסקתי לחלוטין לבטוח באנשים, לצפות מהם, ולעשות הכל לבד, השתנה הכל. יש לי פתאום ההרגשה שהשמיים מתחילים לחייך אלי. ● אפרו ציפיות מאנשים, איך סגרת את המעגל עם קוטי לר?

אוהו! הוא פגש אותי באחת הפתיחות ואמר: "גילוש, מה יהיה? לא נר בר?"

עניתי לו: "להיפך — אני חייבת לך כליכך הרבה..." הוא נדהם. המשכתי: "אני מוציאה בזכותך ספר" במסיבה שערכו בבית לסין לכבוד הוצאת הספר לאור, אמרתי נרגשת: "תודה לכל אלה שגרמו לי להוציא את הספר: לנירה הראל, לעודד קוטלר..."

יש אנשים שלא הבינו את הסאראקאזם, ובטח סבורים עד עצם היום הזה שהוא שיכתב לי את הספר, או משהו.

● אני מתרשמת שעוד לא סגרת את המעגל הזה (עם קוטלר) סופית.

אבל העיקר זה להיות בניאדם, לא אני קודם כל אדם, ואחר כך שחקנית. פגעו באדם שבי. ועוד מי פגע? אדם שהיה אהובי במשך שנתיים. לעזאזל בניאדם, אני אשלח לך אסימון, רק תרים טלפון! סחבתי כל חיי סיפור קשה, מועקה

איך אקריא את מה שכתבתי. אני הרי שחקנית. אני יכולה להקריא באופן פנטסטי כל רבר. את זה התחלתי לדקלם במהירות, באותו הטון. לא העזתי להרים את העיניים. פתאום היא הפסיקה אותי: "תגיד, את נורמלית? זאת סקיי צה? זה נהדר..."

● הבנת שהתקופה הגרועה הפתיימה לפתע סתאום?

לא! לא אמנתי למה שקורה. איברתי כל ביטחון עצמי. חשבתי שזאת מזימה: שינקל'ה ראה באיזה מצב הייתי, רצה לעודד אותי ודיבר עם ארל'ה הראל, עם אשתו: "צריך לעודד את גי'לה, לומר לה שמה שכתבת זה נהדר..." אחר כך היה נועם סמל צריך ממש לדחוף אותי להפוך את זה להצגה. לא רציתי בהצגת יחיד. פחדתי. פחדתי להתחייב. פחדתי להאמין.

אבל תמיד ידעתי שאעשה מכל זה סרט. כשקראתי את מה שיצא ממני, ראיתי שזה דומה לתסריט.

שוב, פחדתי לפנות לידידים, לא רציתי יותר להיפגע. ינקל'ה אמר לי: "את יודעת מי יפיק לך אותה?"

שאלתי בתיקווה: "מי?" "את! רק את! האמיני לי, את יכולה!" זה נתן לי המון כוח. לינקל'ה היה כליכך איכפת, הוא כליכך ליווה אותי בתקופה הזאת. הרגשתי כאילו אני מתחילה לפרוח.

באמת, זה קרה אחרי תקופה כליכך רעה, התקופה הכי רעה בכל חיי. מבחתי

!50

ביולי אהיה בת 50! אין לי בעייה עם זה. אני לא חשה בצורך להסתיר. לא כל כך נוגע לי יותר מה אומרים עלי, מנה חושבים עלי, מה מצפים ממני. השתניתי. אפשר להפתיע אותי רק לטוב. בה. מי שנקודת-הזינוק שלה לחיים נמוכה כמו שלי, יכולה להיות בטוחה ש... אני לא ילדת-שמנת. שום דבר לא היה בטוח בשבילי בחיים. הייתי צריכה לעבוד קשה על דברים שהיו מובנים מאליהם בשביל אחרים. מושגים כמו מישפחה. מה זה מישפחה? לילדים אחרים היו אבא, אמא. מישפחה לבוא לספר לו אם פגעו בהם בבית-הספר, לשתף.

לי לא היה. הייתי צריכה להילחם בעצמי, לבד. זה יצר קשיחות, אני יודעת. יש מי ששומעים את שמי ומגניבים: "גילה אלמגור! אויש, היא מיפלצת!"

אז אחרי כל הפגיעות והמכות, האכזבות, אני חיה עם עצמי בשלווה. פחות איכפת לי ממה יגידו. עשיתי סינון רציני בין החברים שלי. השארתי לעצמי רק את הקרובים ביותר, האמינים. אותי אפשר רק להפתיע לטובה!

ארכיון העולם הזה

גילה אלמגור בנערת-סיתוי, 1963

ראיתי איך אמא שלך יוצאת מהדעתו

במצב שבו נמצאה לקראת הסוף, היו לה פנינים...

● מתי נסטרדה?

לפני שנה. כן, באמצע תהליך הספרסרט. אני זוכרת עוד איך הבאתי לה עותק של הספר. אמרתי לה: "אמא, כתבתי ספר. הנה כתוב פה — מאת גילה אלמגור."

היא שאלה: "מה, באמת?" "כן, עניתי לה, "כתבתי ספר עלינו, על החיים שלנו. היא לקחה את הספר ליד ואמרה: "זה? זה רק מרי..."

● היית לציידה, כשנפטרדה?

לא. טילפנו לי בבוקר ראש-השנה מהמוסד בנתניה והתחילו להתפתל. אמא שלי הלכה לעולמה כמו צדיקה. תמיד פחדתי איך יהיה הסוף שלה, מה יהיה הסוף. מגיל צעיר מאוד כתבתי צוואות. מאז ומתמיד היתה לי אחריות כבדה מאוד כלפיה. פחדתי איך ייראו (המשך בעמוד 42)

בה, וביקשתי ממנה "אל תספרי לאבא!" היא לא התייחסה ממש לעובדה שזה דומה, שגם היא לא הכירה את הוריה, אבל בסוף פלטה רבר נהדר: "לפחות עכשיו אני מכירה את סבתא!"

הגר הכירה את אמא שלי רק לקראת הסוף, כשכבר היתה מאושפזת במוסד. מלבד כל הסיפורים, לאמא שלי היה יופי פיסי. כשהגר הכירה אותה, היא כבר היתה חורבת-אדם. הספרסרט סגר עבודה את כל הסיפור. לפני כן הרגשתי עד כמה היא מקאת חברות שלה. להן היתה סבתא שאפשר היה לישון אצלה, להתפנק, "סבתא של כיה". להגר לא היתה סבתא מצד אבא שלה, ומצד י — היתה זאת סבתא הנמצאת שם כמו צללים. אני התעקשתי שהגר תלך לשם מרי פעם, מפני שזאת הסבתא שיש. אמא שלי היתה אשה חכמה. אפילו יתקב אור

שלושה שלבים בקאריירה: 1963 ו-1974, סגרת מענל. אלה חוסרים שבחיים שלי לא אנע בהם יוחרו